

at vi var i tvivl om, hvilke amters erfaringer vi skulle tage udgangspunkt i.

Det, som bare har gjort, at situationen er blevet voldsomt forværret, er, at regeringen jo ikke har været til at hugge og stikke i, hvad angår at decentralisere ansvaret for de her unges uddannelse i 98 kommuner. Den skulle i stedet have gjort præcis det samme, som man har gjort for alle andre unge, nemlig sige, at ungdomsuddannelser er et statsligt anliggende med selvejende institutioner under staten og med en statslig regulering af, hvad der skal være det indholdsmæssige.

Derfor har vi en ny situation. Men Det Radikale Venstre har arbejdet for det her, og ikke kun på min foranledning, bestemt ikke. Der er store dele af Det Radikale Venstres bagland, som også har arbejdet med de konkrete tilbud, som så har været givet rundt omkring i amterne, fordi man har oplevet, at det har været væsentligt at gøre det, og man har forsøgt at udfolde det der, hvor man havde anledning til det. Men i lyset af de ting, der foregår på uddannelsesområdet i øjeblikket, er der sandelig mange ting, jeg ville have ønsket, jeg havde gjort anderledes.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Der er således mange gode grunde til, at man ikke på det tidspunkt levede op til sine principper. Men fru Margrethe Vestager peger på, at en af grundene til, at man ikke tog fat om problemstillingen, da S og R var i regering, var, at man var lidt i tvivl om, hvilke amters erfaringer man skulle tage udgangspunkt i. Når nu Venstres ordfører, altså jeg selv, fra talerstolen i dag siger, at jeg og Venstre har behov for, at vi får afdækket helt nøjagtigt, hvilken målgruppe det er, der har brug for nogle særlige tiltag, hvilke tiltag der er mest virkningsfulde over for gruppen, vil fru Margrethe Vestager så ikke støtte Venstre i det synspunkt, at der er behov for en meget grundig bearbejdning af hele problemstillingen, så vi, når vi nu får et retskrav vedrørende de unge, kommer i en situation, hvor vi også sikrer det bedst mulige tilbud og ikke bare det bedst mulige eksisterende tilbud?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu er der det ved det, at vi er i den lykkelige situation, at der faktisk er gjort temmelig meget for at dokumentere de tilbud, der har været lavet i de forskellige amter. Derfor er det ikke et

jomfrueligt land, det er ikke nyt. Der er fuldstændige, digre rapporter og tommetykke undersøgelser, som siger noget om, hvordan det her område faktisk ser ud.

Derfor kan man ikke helt smygge sig ud af fornemmelsen af, at det er sådan lidt i omsvøbsdepartementets afdeling, at Venstre siger, at nu må vi vide noget, og vi ved ikke rigtig, hvem de er, og vi ved ikke rigtig, hvad de har brug for. Det, der er risikoen ved den strategi, er, at det gode bliver det bedstes værste fjende, og der går lang tid, før man kan komme videre med det.

Det, som er problemet i øjeblikket, er, at i og med at man har decentraliseret det til det kommunale niveau, som er 98 kommuner, og de samtidig skal gøre alt det, der i regi af kommunalreformen skal gøres, risikerer man, at der er unge, som ikke får noget som helst, og at det, der faktisk er bygget op i øjeblikket, og som fungerer i amtsligt regi, forsvinder mellem fingrene på os. Det vil være rigtig, rigtig ærgerligt, at det, som har været velfungerende, og det, som har gjort, at vi dog har syntes, vi kunne leve med situationen, forsvinder og bliver til ingenting. Så er vi nemlig tilbage i en situation, hvor der ikke noget at bygge videre på, og det vil være rigtig ærgerligt.

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Jeg synes, det er meget interessant, at den radikale ordfører, da hun var undervisningsminister, ikke helt havde fraveget sit princip, men virkelig havde arbejdet seriøst med det her. Jeg kunne så forstå, at grunden til, at man ikke brugte det flertal, man jo havde, og at man dermed godt kunne have indført det dengang, var, at man var i tvivl. Det kunne sikkert have reddet mange unge menneskers tilværelse, hvis de havde fået tilbuddet dengang, når det nu er så principielt vigtigt – hvad vi så også er enige om – så det er ærgerligt, at man ikke gjorde noget ved det.

Jeg vil da gerne høre: Hvad var man i tvivl om dengang? Det kunne jo være, vi kunne drage nytte af de erfaringer, man gjorde sig, og den tvivl, man havde dengang. Hvad gik tvivlen ud på? Var det målgruppen, man var i tvivl om, eller det havde man måske helt afklaret? Hvis man havde afklaret målgruppen, hvem var så målgruppen? Hvad gjorde amterne forkert? Var det, fordi man sådan set havde forskellige tilbud i amterne, og nogle gjorde det godt, og nogle gjorde det dårligt? Og var der forskellige fortolkninger?